

HOOP

| 2 | generaal kapittel 2025

M. Katharina (Nazareth)

Editorial: Pelgrims van hoop

IN HET KADER van de synode vraagt Timothy Radcliffe zich af waaruit onze hoop bestaat. Hij antwoordt dat onze hoop eucharistisch is. "Op het donkerste ogenblik stelt Jezus het meest hoopvolle gebaar in de geschiedenis van de wereld," en zegt: "Doe dit tot gedachtenis aan Mij." Wat het einde leek, is niet het einde maar een radicaal nieuw begin. Jezus, die zich helemaal aan ons schenkt, is de grond van onze hoop.

In deze Nieuwsbrief zoomen we in op onze 'eucharistische

hoop'. We horen enkele echo's van wat de eucharistie betekent in ons monastieke leven. Ook het thema van de mogelijke herverdeling van de regio's wordt belicht. Verder lees je bedenkingen over het Generaal Kapittel van oversten met veel ervaringen, van een tolk en van iemand van het secretariaat.

En natuurlijk een gebed, een cartoon, een mopje... Hopelijk beleeft je er plezier aan. Ik hoop het...

PS—en niet vergeten te dansen !
cha-cha-ca!

D. Bernardus

Column: Levende vlam van hoop

TIJDENS DE KERSTNACHT mocht ik aanwezig zijn bij de opening van de Heilige Deur in de St. Pieter. Het was een ontroerend moment toen Paus Franciscus de Heilige Deur, zittend vanuit zijn rolstoel, opende. Zelfs in onze kwetsbaarheid zijn wij in staat om deuren te openen! Na de Paus trokken allerlei vertegenwoordigers van het volk Gods door de Heilige Deur de St. Pieter binnen onder het zingen van de speciaal voor dit jubeljaar gecomponeerde hymne, met als refrein: **"vlam van liefde, hoop die ons doet leven, hoor ons lied, een lofzang uit ons hart. Gij, de bron van vrede' en eeuwig leven, laat ons veilig voortgaan aan uw hand"**. In die stroom van leden van het volk Gods zag ik heel de Orde dit jubeljaar

binnentreden, als pelgrims van hoop, op weg de toekomst in. Al die broeders en zusters op weg naar een Generaal Kapittel met de levende vlam van hoop in hun handen en harten. Een vlam, soms zwak, soms een laaiend vuur, maar altijd een hoop die ons doet leven.

Die stroom van mensen deed me denken aan een visioen uit het leven van St. Bernardus. Terwijl hij na het nachtofficie eens buiten wandelde bad hij tot God en tijdens dit gebed werd hij gegrepen door "het verlangen naar geestelijke vruchtbaarheid. Opeens bleef hij staan en midden in zijn gebed, en met half gesloten ogen zag hij hoe er van alle kanten van de nabije bergen zo een mensenmenigte van allerlei dracht en landsaard afdaalde

naar het lagere gedeelte van de vallei, dat het dal ze niet allen kon bergen." Willem van St. Thierry voegt eraan toe: "Wat dit te betekenen had is wel iedereen duidelijk. Door dit visioen werd de man Gods in hoge mate getroost en hij spoorde zijn broeders aan, ja drukte het hun op het hart, toch nimmer aan Gods barmhartigheid te wanhopen". (*Vita Prima 26*)

Broeders en zusters, moge dit jaar van het jubileum dat ook het jaar van het Generaal Kapittel is,

ons verlangen naar geestelijke vruchtbaarheid vergroten. Laten we nooit de hoop loslaten. ***"Vlam van liefde, hoop die ons doet leven, hoor ons lied, een lofzang uit ons hart. Gij, de bron van vrede en eeuwig leven, laat ons veilig voortgaan aan uw hand"***

PS—Wellicht is het een goed idee dat we dit jubileumlied tot het lied van het Generaal Kapittel maken!

M. Isabelle (Val d'Igny)

Hoofdartikel: Hervreiding van de regio's

OP 31 DECEMBER 2023 telde de Orde 153 kloosters, verdeeld over 11 Regio's en één subregio (CAN), die 9 tot 19 huizen groeperen, op zeer verschillende afstanden van elkaar gelegen. Hun aanwezigheid op alle breedtegraden, in alle talen, culturen, volken en naties, is een rijkdom voor de Orde, maar brengt ook communicatie-uitdagingen met zich mee. In de loop der tijd is de verdeling in Regio's al verschillende keren herzien, en de Centrale Commissie van 2024 in Chili heeft deze kwestie op de agenda geplaatst van het Generaal Kapittel van 2025. Meer specifiek gaat het erom de samenstelling van de Regio's en hun werking te herzien, aangezien beide nauw met elkaar verbonden zijn.

Voordelen en nadelen van de huidige situatie

Voor kleine regio's - in termen van grootte en geografie - maken het kleine aantal huizen en hun nabijheid de betrekkingen gemakkelijker en vaak frequenter en broederlijker. Uitwisselingen kunnen dieper en eenvoudiger zijn, vooral wanneer iedereen dezelfde taal spreekt. Wederzijdse hulp en pastorale zorg worden ook vergemakkelijkt. Maar het kleine aantal huizen kan ook een belemmering vormen voor hun goede werking en openheid voor andere culturen.

In de grotere regio's zijn de gemeenschappen geografisch ver van elkaar verwijderd en cultureel verschillend. Ze hebben vertalingen en vertolkingen nodig, wat de uitwisselingen omslachtiger en minder spontaan maakt en het wederzijds begrip niet bevordert. Bovendien zijn ze - ook al hebben ze recht op een tweede vertegenwoordiger - in verhouding tot het aantal monniken en monialen bij hen minder vertegenwoordigd in de Centrale Commissie dan de kleinere regio's.

Ideeën voor een nieuwe verdeling

Om dit gebrek aan evenwicht te verhelpen, zijn er verschillende voorstellen gedaan:

A| Creëer grotere Regio's in Europa en behoud de huidige Regio's als sub-Regio's voor pastorale vergaderingen. En, omgekeerd, voor de grote Regio's zoals RAFMA, ORIENS en REMILA, sub-Regio's creëren die bestaan uit kloosters die geografisch en cultureel dicht bij elkaar liggen.

B| Regio's creëren die gemeenschappen samenbrengen die dezelfde taal spreken om interculturaliteit te garanderen, maar met veel minder behoefte aan vertolking en vertaling.

C| Herzie de manier waarop de Regio's werken door nieuwe normen in te voeren waarbij afgevaardigden meer betrokken worden: met afgevaardigden in alle Regio's, wiens aanwezigheid en rol hetzelfde zou zijn in alle Regionale Vergaderingen. Dit zou afgevaardigden in staat stellen om interregionale en interculturele banden te smeden en tegelijkertijd de uitdrukking en ontvangst van verschillende perspectieven in de hele Orde te vergemakkelijken.

Moeder Regina van Abakaliki en Dom Steel van Tarrawarra zijn belast met het opstellen van een werkdocument over dit onderwerp, dat behandeld zal worden op het Algemeen Kapittel van 2025, volgens de buitengewone procedure, d.w.z. door alle commissies.

D. Jesus (Paraíso)

Regio's: Luisteren en Respect

MIJN KLOOSTER HOORT bij REMILA. Sinds 1998 heb ik alle bijeenkomsten bijgewoond en als ik nu terugdenk aan deze lange ervaring, klinken er steeds twee woorden door mijn hoofd: **LUISTEREN** en **RESPECT**.

REMILA is een geografisch uitgestrekte regio. We zijn met 15 huizen, 7 mannelijke en 8 vrouwelijke, in overwegend Spaanssprekende landen (op 2 na) en allemaal, grofweg, verenigd door een gemeenschappelijke cultureel-religieuze achtergrond: het katholicisme dat deze naties sinds de 16e eeuw een nieuwe, diverse identiteit gaf. Cultureel gezien maakt dit communicatie mogelijk zonder al te veel belemmeringen; maar veel belangrijker is de bestaande sfeer van **LUISTEREN** en **RESPECT** voor wat elke gemeenschap is en leeft; naar mijn mening is dit de evangelische vrucht van een authentiek en gezond leven van ons cisterciënzercharisma.

Je begrijpt dus dat de regio's hierdoor hun volle betekenis krijgen als plaatsen van reflectie, wederzijdse hulp en ondersteuning.

M. Hortense (Clarté Dieu)

Getuigenis Eucharistie

HET IS ROND de Eucharistie dat een christelijke gemeenschap zich verzamelt. Daar ontvangen we de genaden die we nodig hebben om onze doop- en religieuze verplichtingen na te komen. Na de consecratie is Christus werkelijk aanwezig in de geconsecreerde Hostie. Door Hem te ontvangen worden we één lichaam in Hem. Dus als ik mijn zuster in het klooster of ergens anders ontmoet, is het Christus die ik ontmoet. Als ik iets moeilijks meemaak, vind ik kracht in de Eucharistie. Het geeft me de kracht om te volharden in mijn monastieke toewijding.

Br Arnaud (Munkeby)

De Eucharistie is het Mysterie dat me roept om af te leggen wat ik ben, wat ik leef.

De Eucharistie is het Mysterie dat me leert de Ene te ontvangen die zichzelf geeft.

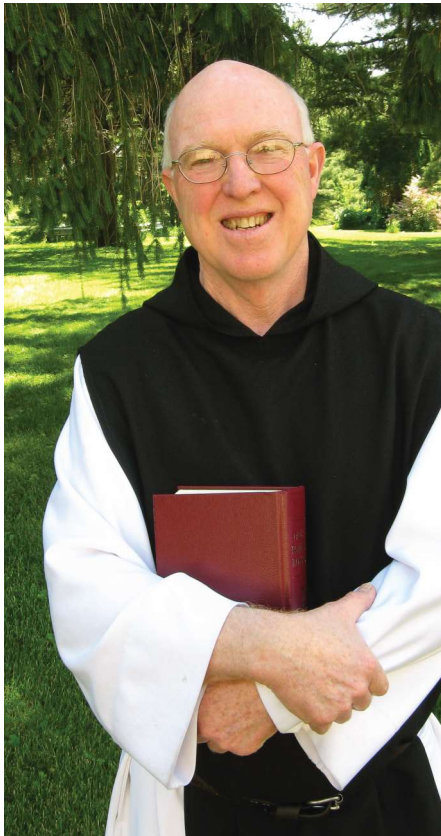
De Eucharistie is het Mysterie dat me uitnodigt om me aan te sluiten bij de broeder die dichtbij is, bij de broeder die veraf is.

“DE SYNODE OVER synodaliteit is een proces dat heel goed kan worden gekarakteriseerd als het ontwaken van het volk van God door uit de winterslaap te komen en pelgrims van hoop te worden ... aan een wereld die het zo hard nodig heeft.

*Prof. Dr. Myriam Wijlens,
sinds 2021 lid van de stuurgroep voor het synodale proces*

D. Brendan (New Melleray)

De Generale Kapittels, een verhaal van evolutie in inclusie

IK BEN BIJ 14 Generale Kapittels geweest, te beginnen met het Kapittel in Holyoak Massachusetts in 1984. Bij dit kapittel las pater Michael Casey elke Constitutie voor, gevolgd door discussies van de kapitteldeelnemers. Dit voltooide als het ware ons werk aan de nieuwe Constituties waartoe Vaticanum II ons opdracht gaf, want sindsdien zijn we ze blijven verbeteren en uitbreiden! Aan het einde van het 84e Kapittel stemden we om onze zusters op te nemen in het volgende Generaal Kapittel in 1987. Sommige oudere Abten voorspelden rampzalige gevolgen, maar juist het tegenovergestelde gebeurde. We zijn nu één Orde van mannen en vrouwen, wat nog steeds heel zeldzaam is in de Kerk. Sinds 1984 hebben er veel stemmingen plaatsgevonden en veel

daarvan waren voor meer inclusiviteit: Las Huelgas, gemengde coördinatiecommissie, abtissen die assisteren bij visitaties van monnikengemeenschappen en nu Pater Immediatus/ Mater Immediata.

Een Generaal Kapittel is niet alleen maar werken. Ik herinner me een keer dat op de feestdag van Dom Ambrosius elke regio een of andere show of sketch opvoerde. De Amerikaanse regio deed een carédans op de melodie van "Little Brown Jug", begeleid op de accordeon door een afgevaardigde van de Japanse huizen, en een Spaanse abt die de Spaanse regio vertegenwoordigde zong een opera-achtig liefdeslied voor een Spaanse abdis die voor hem op een stoel zat. Echte inclusiviteit!

M. Rosaria (Vitorchiano)

Het Generaal Kapittel van 1990 tot nu - mijn ervaring

VOOR MIJ WAS de ervaring van het Algemeen Kapittel in de eerste plaats het wonder van de ontmoeting met broeders en zusters van over de hele wereld: de grote verscheidenheid aan volkeren en culturen waarin het cisterciënzercharisma geworteld is, verscheen mij toen in al zijn schoonheid, als een geschenk maar ook als een oproep om een levend lid van Christus de cisterciënzer te zijn.

De grote thema's die in de loop der jaren aan bod zijn gekomen, en die altijd terugkomen, zijn die van onze identiteit en ons charisma, vorming en, meer en meer, het thema van precariteit, met de moeilijkheid om de beslissende vragen die het oproept aan te pakken: hoe kunnen we de onderliggende oorzaken onderscheiden? hoe kunnen we mensen in situ-

aties van kwetsbaarheid verwelkomen en vormen? enzovoort.

De Heilige Geest en broederlijke liefde hebben ons geleid langs een weg van hoop, en profetische stemmen hebben ons altijd opgeroepen om eerst ons hart en onze ogen te vernieuwen, met andere woorden, onze visie op het charisma.

Onder alle ervaringen van inculturatie en interculturaliteit hebben we de kracht van ons geloof ervaren, dat in staat is om ons in zich op te nemen en alle culturen te zuiveren; we hebben de valkuilen gekend van een mogelijke vervlakking naar de mentaliteit van de wereld, en we zijn er voortdurend aan herinnerd dat we opnieuw moeten beginnen bij Christus, als het hart van onze broederlijke gemeenschap.

Wij danken God!

Sr Clothilde (Glencairn)

Als je probeert te tolken, vergeet dan jezelf

IN DE VIJFTIG jaar van mijn kloosterleven heb ik verschillende bevoorrechte ervaringen opgedaan om de Generale Kapitels (5 keer) en de Centrale Commissie (3 keer) bij te wonen als tolk Engels/Japans. Gedurende deze jaren is OCSO sterk veranderd en verandert nog steeds. Veel stichtingen werden gedaan buiten Europa/VS. Regio's' werden geboren en zijn stevig verankerd als onvermijdelijk onderdeel van onze structuur. OCSO is nu een multicultureel en meertalig instituut. Daarom groeit de behoefte aan tolken/vertalers. Moderne

technologie kan helpen, maar is niet voldoende. Want echte communicatie heeft altijd een menselijke aanpak nodig.

Toen ik de workshop simultaan tolken volgde, zei de docent: "Als je probeert te tolken, vergeet dan jezelf. 'Luister' naar wat hij/zij zegt en zet wat je hoort gewoon om in de andere taal."

Horen we niet een soortgelijk advies in ons kloosterleven?

Ik zou willen dat alle tolken/vertalers die dienst doen op het volgende GC 2025 gezegend en beloond worden voor hun werk dat 'verborgen en moeizaam' is!

Sr Fiachra (Glencairn)

Secretaris Engels op het Generaal Kapittel

TOEN IK ERMEE instemde om secretaris te worden van een bijeenkomst van de Regio in 2018, had ik geen idee dat dit zou leiden tot deelname aan bijeenkomsten van de Centrale Commissie in Citeaux, Rome en Chili, om nog maar te zwijgen van beide delen van het buitengewone Generaal Kapittel van 2022 in Assisi. Dus voor iemand die bij haar intrede in de Orde dacht dat haar wereldwijde reizen tot het verleden behoorden, heb ik veel om de grote God van de Verrassingen voor te bedanken!

Secretaris zijn van een Generaal Kapittel is een uitdagende,

spannende, vermoeiende, maar zeer verrijkende ervaring. Hierdoor heb ik een veel breder begrip gekregen van de wereldwijde aard van onze Orde en hoe die functioneert. Ik heb veel begaafde, getalenteerde en toegewijde mensen van over de hele wereld ontmoet, ben aanwezig geweest bij de verkiezing van een nieuwe Vader Generaal en heb het praktische belang en de implicaties van onze Constituties en Statuten leren waarderen in ons leven van gebed en contemplatie waartoe we ons allemaal verbonden hebben.

“**DE BEKLIMMING VAN** de Sinai kost onnoemelijk veel inspanning. Je gaat direct recht omhoog net als bij een muur. Maar de inspanning was voor mij niet voelbaar, en de reden daarvan was dat ik zag hoe mijn verlangen volgens Gods wil in vervulling ging.

EGERIA, uit haar pelgrimsdagboek dd. zondag 17 december 383.

“**HET BEGEREN VAN** de ziel is sterk en haar ongedurigheid smartelijk om verlost te worden en met Christus te leven. De hunkering in haar is groot en sterk, en haar bestaan is zwaar en hard. Onuitsprekelijk is de pijn die de begeerte haar laat verduren. Toch moet ze in hoop leven en de hoop doet haar haken en kwijnen. Ach heilige begeerte van de Minne, hoe sterk is uw kracht in de minnende ziel.

Beatrijs van Nazareth uit de 7e Maniere van Minne

D. Védaste (Mokoto)

Gebed

God onze Vader,
In dit Heilig Jaar van het Jubileum 2025
bereidt onze OCSO zich voor
op de algemene vergadering van onze oversten
met als hoofdthema “het cisterciënzercharisma
in de wereld van vandaag in het teken van de hoop”.

We bidden u voor een goed verloop
van de voorbereidingen voor dit kapittel.
We vertrouwen ook onze Vader Generaal
en al onze oversten die zullen deelnemen aan dit kapittel aan U toe.
Moge uw Heilige Geest hen verlichten,
zodat hun werk tijdens het volgende Generaal Kapittel vruchten mag dragen
die u welgevallig zijn,
voor de goede verankering van het cisterciënzercharisma
in de wereld van vandaag.
Wij vragen dit door Jezus Christus, uw zoon, onze Heer.

Grapje

DE DOCHTER VAN een dominee was de hele nacht
uit geweest en kwam om vier uur 's morgens
thuis. Haar vader keek haar stuurs aan en zei :

- *Goeiemorgen, kind van de duivel.*
- Het meisje antwoordde vol respect :
- *Goeiemorgen, vader.*

D. Jan (Caldey)